

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΕΜΠ

Είμαστε εδώ!

Δεν είμαστε μόνο για να μετριάμαστε με τις δημοσιεύσεις μας. Δεν μας δίνουν αξία μόνο οι έρευνες που κάνουμε παρότι θεωρούμε πολύτιμο ότι πασχίζουμε να κινητοποιούνται από τις ανάγκες των πολλών και όχι από την επιθετική βουλμία των λίγων. Νιώθουμε ότι πάνω απ' όλα καθημερινά κρινόμαστε από την κοινωνία και τους φοιτητές και τις φοιτήτριές μας. Εκεί μετριάμαστε.

Γ' αυτό για μας το Πολυτεχνείο του 73 δεν είναι απλά μια ιστορική αναφορά, μια ευσεβής μόνο ανάμνηση παρότι και τέτοιες στάσεις έχουν τη σημασία τους σε εποχές σαν την δική μας που όλα ξεχνιούνται και όλα πλαστογραφούνται. Νιώθουμε το Πολυτεχνείο σαν να μας έπλασε. Σαν να μας πρόσφερε τη δυνατότητα και το χρέος μαζί να ζούμε και να δημιουργούμε σε ένα δημοκρατικό Πανεπιστήμιο. Ξέρουμε πως την ελευθερία, τη συνεργατικότητα και την κοινωνική στράτευση στη δημοκρατία πρέπει να την κερδίζουμε κάθε μέρα. Απέναντι σε εκείνους στους οποίους ελευθερία σημαίνει την ανεμπόδιση εκμετάλλευση ανθρώπων και της φύσης, συνεργασία σημαίνει την υπαγωγή της εργασίας στους στόχους της κερδοφορίας, και δημοκρατία σημαίνει να λες τη γνώμη σου αρκεί να μην ξεφεύγεις από τις επικρατούσες νόρμες.

Όμως, χωρίς την ώθηση του αγώνα που κάποιοι και κάποιες έδωσαν εκείνες τις μέρες του Νοέμβρη ξέρουμε ότι οι καθημερινές μας προσπάθειες θα συναντούσαν ανυπέρβλητα σχεδόν εμπόδια. Το Πολυτεχνείο του 73 πράγματι μας έφτιαξε. Σ' αυτό χρωστάμε τη δύναμη του Δημόσιου Πανεπιστημίου να αντιστέκεται και να δημιουργεί. Σ' αυτό χρωστάμε την προσωπική μας και της συλλογική μας στράτευση στην υπεράσπιση της Ανώτατης Παιδείας ως δημόσιο αγαθό. Σ' αυτό χρωστάμε τον αέρα που αναπνέουμε ως δάσκαλοι, ως ερευνητές και ως ενεργοί πολίτες. Κάποιοι και κάποιες από μας άλλωστε βρέθηκαν εκείνες τις μέρες εκεί, στην ταραγμένη έξαψη ενός αγώνα γεμάτου αισιοδοξία παρά τη σκοτεινιά των καιρών.

Στη σκοτεινιά των σημερινών καιρών χρειάζεται να πιάσουμε το νήμα μιας οργισμένης, ανυποχώρητης πάλης για το μέλλον. Γιατί για μας εκπαίδευση δεν σημαίνει μόνο γνώση, σημαίνει και ρίσκο: ρίσκο που ξεπροβάλλει σαν δίλημμα σε στιγμές κρίσιμες. Προς τα πού; Με ποιους; Για ποιο σκοπό; Ρίσκο γιατί οι βεβαιότητες δοκιμάζονται και οι αμφιβολίες οφείλουν να συγκρούονται σε λόγο και να εκδηλώνονται με πράξεις. Ρίσκο γιατί μόνο ρισκάροντας η επιστήμη, η γνώση και η τέχνη βρέθηκαν να ανακαλύπτουν και να προσφέρουν στην κοινωνία. Ρίσκο γιατί ο δάσκαλος, ο επιστήμονας και ο καλλιτέχνης, ανεξάρτητα από φύλο, κουλτούρα και καταγωγή, δοκιμάζονται όταν στην προσπάθειά τους συντονίζονται με σκοπούς πιο πέρα από την προσωπική τους καταξίωση και ευημερία. Σαν και κείνους και κείνες που κλείστηκαν στο Πολυτεχνείο τις μέρες του Νοέμβρη μην ξέροντας καλά-καλά αν το μήνυμά τους θα φτάσει την κοινωνία. Αν θα βγουν ζωντανοί από τη δοκιμασία αυτή (και κάποιοι δε βγήκαν), αν τα όνειρά τους για έναν κόσμο δίκαιο θα συναντηθούν με τα όνειρα και άλλων πολλών.

Είμαστε εδώ. Στο Πολυτεχνείο του 2023, 50 χρόνια μετά. Είμαστε εδώ νιώθοντας το βάρος ενός χρέους που όμως δεν μας παραλύει αλλά μας καλεί να πετάξουμε: Να νιώσουμε τη μέθη εκείνων των ημερών, την ελπίδα και την αποφασιστικότητα που τροφοδοτούσε. Γιατί το ΕΜΠ χρωστάει να είναι ένας τόπος που θα στηρίξει τα όνειρα των πολλών για ένα μέλλον συλλογικής ευημερίας, δικαιοσύνης, ειρήνης και αλληλεγγύης. Ένα μέλλον που η εκπαίδευση και η έρευνα θα ανοίγουν δρόμους στην κοινωνία και θα τροφοδοτούνται από τα όνειρα και τις ανάγκες της.

Είμαστε εδώ γιατί κάποιος πριν από μας ήταν εδώ. Αποφασισμένοι και αποφασισμένες ίσως όπως εκείνοι. Γιατί οι καιροί το καλούν.

13.11.2023